

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Δ'.
ΕΤΑ τὸ ἐλεεινὸν τοῦ δούκους ντὲ Ρισελιέ μὲ τὴ σύζυγόν του, τὸ ὅποιον διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ἡ φιλιάζισί του στὴ Βασίλισσά ἔγινε ἀκόμα πὸ ἀυστηρή. Οὔτε ἐπισκέψεις τὸν ἐπέτρεπαν νὰ δέχεται, οὔτε καί ν' ἀλληλογραφῆ μὲ τοὺς φίλους του. Ἐλιζάν πῶς ἐστὶ θά τὸν ἐξαιτῶν νὰ συμμορφωθῆ ἐπὶ τέλους.

Ἐξαφνα ὅμως τότε ὁ ἥρωας μας ἀρρώστησε βαρῆνά. Πυρετὸς δυνατὸς τοῦ παρουσιάστηκε καί ὁ γιατρὸς τῆς φιλιάζης διέταξε νὰ τὸν κάνουν ἀφαιμάξεις. Ἡ γυναίκα του, ὁ πατέρας του καὶ πολλοὶ φίλοι τὸν ἔτρεξαν ἀμέσως κοντά στὸ προσκέφαλό του. Μὰ ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὁ γιατρὸς ἔκανε διάγνωσιν τῆς ἀρρώστειας του καί εἶπε πῶς ἦταν εὐλογίᾳ, συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἐγκατέλειψαν γρήγορα-γρήγορα καί οὔτε ζαναράνησαν πάλι. Δὲν ἔμειναν μέσῳ τελλίᾳ του παρὰ ὁ φίλος του Σαιν-Ρενὸ καί ἓνας κωμαριέρης.

Ἐντομεταξὺ ὁ Ρισελιέ ἔτιμε μὴπως πεθάνει καί προσευχόταν ἀδιάκοπα. Ἐπιζυλοῦμενος τῆ θέμᾳ πρόνοια γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Ὅταν ὅμως ἦταν καλά στὴν ὑγεία του, τὸ μόνο ποῦ δὲν συλλογιζόταν ποτὲ ἦταν ὁ Θεὸς καί ἡ Θρησκεία.

Ἀλλὰ, καθὼς φανταί, ὁ Θεὸς εἰσακούει καί τὶς προσευχὰς τῶν ἀμαρτωλῶν, γιὰτὸ νεαρὸς δοῦξ ἔγινε ἔξαφνα ἐντελὸς καλὰ, χωρὶς ἄν νὰ τοῦ μείνῃ τὸ παρ᾽ακροῦ σημάδι ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστεια του.

Μὰ οὔτε καί ἡ ἀρρώστεια του συγκίνησε τὸν βασιλεῖα Λουδοβίκο 14ο, ὁ ὁποῖος κράτησε τὸν Ρισελιέ ἄλλους ἑπτὰ μῆνες στὴ Βασίλισσά. Τέλος διέταξε τὴν ἀποφυλάκισί του, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Φρονσάκ ὑπέγραψε μιά δήλωσι, διὰ τῆς ὁποίας ὑπέσχετο νὰ συμμορφωθῆ στὸ μέλλον, νὰ γίνῃ πιστὸς σύζυγος καί νὰ φύγῃ, μόλις ἀποφυλάκιστεῖ, καί τὴ Φιλάνδρα, ὅπου ὁ Γάλλοι πολεμοῦσαν κατὰ τὸν Ἰσπανῶν.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ Βασίλισσά, ὁ νεαρὸς δοῦξ καθάλισε τὸ ἄλογο του καί ἄρχισε νὰ καλπᾷ σὺν τρελλοῦς ἀπὸ τὴ χαρὰ τὸν πρὸς τὸ Παρίσι. Μὰ ἔξαφνα, ἕνας χωρικὸς παρουσιάστηκε μπρὸς του καί τὸν σταμάτησε, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα γράμμα ἐξ μέρους τῆς φίλης του Ὀρραίας δούκισσῃ ντὲ Χ... ἡ ὁποία τοῦ ἀνήγγελλε ὅτι τὸν περιέμενε σε κάποιον γειτονικὸ πανδοχεῖο. Ὁ Φρονσάκ δὲν ἠδύνησε ἀμέσως ἐκεῖ καί σὲ λίγο οἱ δυὸ ἑρωτευμένοι ἔφταναν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καί ἀντήλλασαν ἓνα ἀτελείωτον σιωπηλὸ φίλημα.

Μολοντὸν ἡ ὀραία δούκισσα ἦταν ἀρρώστη, ἐν τούτοις εἶχε βρεῖ τὴ δύναμι νὰ τρέξῃ καί νὰ προαιτιμήσῃ τὸν ἀγαπημένον της. Τὸ πάθος τῆς τὴν εἶχε κάνει νὰ ξεχάσῃ ὅλους τοὺς κινῶντες πάντα γιὰ τὴν ὑπολήψῃ τῆς καί ζήτησε τὴν Φρονσάκ μὲ μᾶτια πλημμελισμένα δάκρυα, ὅταν δὲ ἐκείνος θέλησε νὰ τῆς ἐκδηλώσῃ τὴ χαρὰ του γιὰ τὴν ἔναρξιν, κίνησε θλίβερα τὸ κεφάλι της καί τοῦ εἶπε: — Ἐμῶν δική σας!... Αὐτὸ τὸ καταλαμβάνετε τόσο καλά, ὅσο καί ἐγὼ... Μονάχα γιὰ σὰς ᾗδ καί ν' ἀναμένο... Μὰ σὰς ἔξω, ἀλλοῖμονο, ἀρετά... Ἡ παρουσία μᾶς γυναίκαζ φτάνει γιὰ νὰ σὰς ζήσει εὐτυχημένον... Μὰ, μόλις αὐτὴ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντὰ σας, τὴν ξεχνάτε καί τρέχετε νὰ βρῆτε ἄλλον... Ἐστὶ, ἂν γίνω φίλη σας, εἶνε τὸ ἴδιον σὺν νὰ σὰς χάσω γιὰ πάντα... Μάθετε διὰ μοῦ εἰστε τὸ πῶ ἀγαπητὸ μου πλάσμα στὸν κόσμον... Ἄλλ' ἂς περιορίσουμε τὶς σχέσεις μας σὲ μιά φιλία εὐλικρινή... Ἐστὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σὰς χάσω...

Μιλοῦσε μὲ τρυφερότητα, πάλαι μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ κεφάλι της νὰ γείρει στὸν ὄμο τοῦ Φρονσάκ καί ἀντιστεκόταν ὅσο μποροῦσε γιὰ νὰ μὴ ριχθῆ μέσα στὴν τόσο ἐπικίνδυνη ἀγκαλιά του... Ἡ δούκισσα ὅμως ἦταν τώρα ὀραϊότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φροῦ καί ὁ φίλος της, κατακτώντας τὴν ἀντίστασί της, τὴν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Τὴν ἔνοιωσε στὰ χεῖρα του νὰ τρέμῃ καί νὰ σαρταρῆ σὺν πουλᾶκι. Τὸ πρόσωπό της ἐξέφραζε μιά ἀπέραντη ἀπόγνωσι, ἀλλὰ συγχρόνως ἀπὸ τὸ κορμί της ποῦ ἀνατριχᾶζε, ἀνέβαινε μιά ὑπόσφιρη, μιά ἐνστικτὴ ἐρωτικὴ πρόκλησι.

Ὁ Φρονσάκ ποῦ παρακολοῦνοῦσε μὲ περιέργεια ψυχολόγου ὄλες τὶς φάσεις τοῦ ἀγῶνος τῆς, τὴς ἔδωσε τότε ἓνα φίλημα πὸ βαθύ, πὸ παρ᾽ατεμένον, πὸ φλογερὸ, ποῦ καταπνίχσε κάθε τῆς ἀντίστασι... Ἡ φρωχὴ αὐτὴ γυναίκα ἔνοιωσε τόση ἀγάπῃ γιὰ τὸν Φρονσάκ, ὅστε ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ τῆς μέθη, δὲν μνησικακοῦσε καθόλου ἐναντίον του. Στεκόταν στὸ πλάι του μὲ τὰ μᾶτια διακριμένονα καί ἄκουγε μὲ ἡδονὴ τὰ ἐρωτικὰ του λόγια καί τοὺς ὄρκους τῆς

αἰωνίας πίστεός του, γιὰ τοὺς ὁποῖους, ἀλλοῖμονο! ἤξερε πόσο φευτὶκο ἦσαν...

Ὅταν σὲ λίγο τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνει πάλι στ' ἄλογο του καί τὸν ἄκουσε νὰ τῆς λέη ὅτι ὄφαινε γιὰ τὸν πόλεμον τῆς Φιλάνδρας, ἔγινε κατάχλωρη καί φάνησε ἔτοιμη νὰ λιποθύησῃ.

— Ἀλλοῖμονο! εἶπε στενάζοντας. Σὰς ἀγαπῶ τόσο πολὺ καί ἐνδιαφέροντα τόσο γιὰ τὴ δόξα σας, ὅστε δὲν μπορῶ νὰ σὰς οἰστίσω ν' ἀποφύγετε τοὺς κινδύνους.

Ἐπειτα ἀνέβηκε καί αὐτὴ στ' ἄμαξί της ποῦ τὴν περιέμενε ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο καί σωφίστηκε μισολιποθυμημένη στὰ μεταξωτὰ μαξιλάρια της.

Ὁ Ρισελιέ τὴ χαίρθηκε γιὰ τελευταία φορὰ, διαγράφοντας ἓνα μεγάλον κίλιν στὸν ἀέρα μὲ τὸ καπέλλο του καί ἀπομακρύνθηκε κλιπάζοντας... Ἐπειτ' ἀπὸ μερκὰ λεπτὰ τὴν εἶχε ξεχάσει κώλας... Δὲν συλλογιζόταν πάλι παρὰ τὶς πολεμικὰς δόξεις ποῦ θὰ κερδίξε σὲ λίγο στὰ πεδία τῶν μαχῶν...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Φρονσάκ βρισκόταν στὸ μέτωπο τῆς Φιλάνδρας, ὅπου, δέκα χρόνια τώρα, διακρούσε ὁ μονότονος καί τρομερὸς πόλεμος τῆς διαδοχῆς τῆς Ἰσπανίας. Ἐπίτασε ἀκριβῶς τὴν ἐπιμενὴ μιάς μεγάλης νίκης τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων ποῦ τὰ διοικούσε ὁ περιφημὸς στρατάρχης Βιλλάρ. Ἡ συμπεριφορά τοῦ νεαρῶ δούκους τὸν πόλεμο, ἦταν ἀνταξία πραγματικῶ ἥρωος. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔξετίθετο στοὺς μεγαλειότερους κινδύνους, μὰ τὸ βράδι γλυτεῦσε καί ἔπαυε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς ἀξιωματικοὺς χαρτιὰ στὴ σπηρὴ τοῦ στρατάρχου.

Κατὰ τὴν πολυνεκρὴ μάχῃ τοῦ Φριμπούργκ, ὁ Ρισελιέ τραυματίσθηκε σοβαρὰ στὸ μέτωπο, μὰ παρ' ὅλη τὴν πληγὴ του, ποῦ τὸ σημάδι της ποῦ ἔμεινε σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, ἐξακολούθησε νὰ πολεμᾷ μέχρις ὅτου τὰ γαλλικὰ στρατεύματα κατατρόφωσαν τοὺς ἐχθροὺς του.

Μετὰ τὴν νίκη, ὁ στρατάρχης Βιλλάρ ἀποφάσισε νὰ στείλῃ ἓνα ἀξιοματικὸ γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστη εἰδησι στὴ βασιλεῖα καί διᾶλεξε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ τὸν Ρισελιέ.

Ὁ ἥρωας μας ἦταν μόλις δεκαεπτὰ ἔτων τότε, μὰ εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα, τὶς διασεκέδασεις καί τὸν πόλεμο, ὅσο λίγες ὥραι ἄνδρες. Ἡ γοητεία του τώρα ἦταν ἀκόμα μεγαλιότερη καί ἡ ὁμορφιά του συναρπάξε...

Γοητίζοντας στὸ Παρίσι, συλλογιζόταν κώλας καινούργιους ἐρωτικὰς θηαίματους. Καί δὲν εἶχε ἄλλο...

Ὅταν παρουσιάστηκε μπροστὰ στὴ βασιλεῖα, ποῦ διηγῆθηκε μὲ τὸν ποῦ μετρησαπὴ τὸνο τὰ κατορθώματά του, ἐνὸ ὅλη ἡ Αἴθλι τὸν ἄκουγε μὲ θαυμασμό. Τέλος, ὁ Λουδοβίκος 14ος, βλέποντας τὸν ἐπίδειξον τῆς πληγῆς τοῦ μετώπου του, τοῦ εἶπε:

— Ἡ πληγὴ σας αὐτὴ σβένει ὀλο τὸ παρελθόν σας... Τώρα ντρέπεται καί ἐγὼ γιὰ ὑπέγραψα ἄλλοτε τὴ διαταγὴ τῆς ἀφαιμάξεώς σας. Συμπεριφέρθηκε στὸ ἐξῆς καλὰ, γιὰτὸ σὰς προσήζω γιὰ μεγάλα πράγματα...

Καί συγχρόνως τοῦ ἔδωσε μιά ἐπιχορήγησι δώδεκα χιλιάδων σκουδίων καί μιά μεγαλοπρεπὴ κατοικία στὸ Μαριλί.

Ἐντομεταξὺ, ἡ σύζυγος τοῦ ἥρωός μας, ξεχνώντας τὴν πρώτη τῆς ἀβώδητῃ καί χάνοντας τὴν ὑπομονή της, παρηγοροῦταν μέσα στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ὀραίου ἱπποκόμου γιὰ τὶς περιφρονήσεις καί τὶς ἀπιστίες τοῦ συζύγου της. Ὅταν τὸ ἔμαθε ἀπὸ ὁ Ρισελιέ, ἐγέλασε... Ἄρχισε μάλιστα νὰ διαδίδῃ τὸ πάθημά του σ' ὅλον τὸν κόσμον, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξετελλίσῃ μιά γυναίκα, ἡ ὁποία ἐθεοορεῖτο πολὺ φρόνιμη, καί ὅταν μολοῦσε γιὰ τὸν ἱπποκόμο, τὸν ἀποκαλοῦσε ἐὸ σύζυγος τῆς συζύγου μου.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὁ Φρονσάκ μετέβηκε σὲ μιά συγκαλητικὴ περιπέτεια, τὴν ὁποία οἱ βιογράφοι του διηγούνταν διαφορετότως. Μιά μέρα, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀνακάλυψε τυχαίως στὸ κατάστη-μα ἐνὸς κερφεροποιοῦ μιά ὀραία ξανθὴ μὲ μαύρα μᾶτια, ἡ ὁποία τὸν ἄρεσε ὑπερβολικά. Ἐβᾶλε ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὴν παρακολουθῆσιν καί ἔτσι ἔμαθε πῶς τὴν ἔλεγεσαν Ἰωάννα Μισλέν καί πήγαινε κάθε πρωτὴ καί ἄκουγε τὴ λειτουργία στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἀμέσως καί αὐτὸς ἔγινε τρομερὰ... φιλόθεος. Πήγαινε κάθε πρωτὴ στὴν ἐκκλησία καί στεκόταν κοντὰ τὴν ὀραία Ἰωάννα. Ἐτοί τὴ συνήθεισε στὴν παρουσία του καί στὸ τέλος τῆς μίλησε... Μὰ πρὶν τῆς μίλησει ἀκόμα, ἐκείνη τὸν εἶχε ἐρωτευθεῖ.

Μὰ τὴ συνέχεια τοῦ εἰδύλλiou αὐτοῦ τοῦ Ρισελιέ θὰ τὴ διηγηθοῦμε στὸ προσεχές.

